

עפ"ת (חיפה) 27482-05-24 - ולדימיר פורט נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 27482-05-24 פורט נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 527186119

לפני כבוד השופט נתנאל בנישו

המערער
נגד
ולדימיר פורט ע"י ב"כ עו"ד אייל מנחם

המשיבה
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה
ע"י ב"כ עו"ד הילה פרימור

ערעור על החלטת ביהמ"ש השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופט א. קאופמן)

המ"ש 2494-03-24

(הערעור התקבל)

פסק דין

מונח בפניי ערעור על החלטת בימ"ש קמא שלא להיעתר לבקשה להארכת מועד להישפט בגין דו"ח תנועה.

הדו"ח הבקשה והחלטת בפני בית המשפט קמא

למערער נרשם דו"ח מהירות (מס' 90527186119), על פיו ביום 18.6.23 נבע בדרך עירונית במהירות של 22 קמ"ש מעל המהירות המותרת והוא חויב בתשלום קנס בסך 750 ש"ח.

קנס זה שולם תוך פרק הזמן אשר הוקצה לכך (תשלום מיום)..

יחד עם זאת, המערער הגיש בקשה להאריך את המועד להישפט בגין דו"ח זה. לטענתו, הוא לא היה מודע לדו"ח וקיומו התגלה לו רק בחודש ינואר 2024, כאשר קיבל הודעה על הארכת מועד להתליית רישונו עקב "מלחמת חרבות ברזל".

בבקשתו ציין ב"כ המערער כי הדו"ח שולם על ידי אשת המערער, ללא ידיעתו. בנוסף, טען כי חלה תקלה במסירת ההודעה על הדו"ח ולמעשה זה לא התקבל על ידו מעולם (הוגש אישור דואר ישראל בעניין). בתמיכה לבקשתו הציג ב"כ המערער שני תצהירים של המערער ואשתו. בתצהיר אשת המערער פירטה כי הגיעה לדואר על מנת לשלם דו"ח אחר ושם נמסר לה שקיים דו"ח נוסף, אותו שילמה בתום לב, וללא כל הבנה באשר למשמעות של תשלום זה.

בית משפט קמא דחה את הבקשה להאריך את המועד להישפט, בציינו כי מששולם הקנס בידי מי מטעמו של המבקש, לא ניתן להאריך את המועד להישפט אלא במקרים חריגים ויוצאי דופן. בית משפט סבר כי לא מתקיימות נסיבות אלה, והפנה לפסיקה לפיה בית המשפט אינו צולל לשאלה בידי מי שולם הקנס.

בהתאם, אף קבע בימ"ש קמא כי תשלום הקנס מייתר את הדיון בשאלות הקשורות לתהליכי המצאת הדו"ח.

לבסוף, התייחס ביהמ"ש לעובדה כי חלפו שבעה חודשים ממועד תשלום הקנס ועד להגשת הבקשה, תקופה המלמדת על שיהוי בלתי סביר.

למען השלמת התמונה אציין כי בהמשך ביהמ"ש קמא דחה בקשה לעיון חוזר.

הערעור ותגובת המדינה

מכאן הערעור שבפניי, במסגרתו חוזר ב"כ המערער על טענותיו, לפיהן רשות הדואר לא פעלה כלל להמצאת הדו"ח וכי קיומו התגלה באופן מקרי לחלוטין על ידי אשת המערער, ששילמה אותו בטעות.

ב"כ המערער סבור כי אי מתן אורכה להישפט פוגעת באופן בלתי מידתי בזכות הטיועון של המערער.

יתרה מזו, הוא סבור כי אין בתשלום הקנס בלבד, שנעשה כאמור ללא ידיעת המערער, בתום לב וללא הבנה באשר למשמעות הדברים, כדי לחסום את שערי ביהמ"ש בפני המערער.

מעבר לטיעונים משפטיים אלה, מבקש הסנגור להתחשב בעובדה כי המערער נדרש להסיע את בנו בן החמש וחצי, המוכר כנכה בשיעור 100 אחוזים.

ב"כ המאשימה סומכת ידיה על החלטת בימ"ש קמא. לטעמה, העובדה כי הדו"חות שולמו וכן השיהוי שחל בהגשת הבקשה הכריעו את הכף לדחייתה ואין כל עילה להתערב בהחלטה זו.

הכרעה

שורת הדין נותנת כי יש לדחות את הערעור.

סעיף 229(ח) לחוק כי שולם קנס רואים את אדם עליו הוטל הקנס כאילו הודה באשמה. הצדק עם באת כוח המאשימה, כי אין זה מעניינו של ביהמ"ש לערוך בירור ראייתי באשר לזהות משלם הקנס, כוונותיו והבנתו את הדין ראו לדוגמא רע"פ 2600/22 חתן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.5.2022).

בדומה, נקבע כי לא תתקבל טענה לפיה תשלום קנס נעשה בלא ידיעת האדם עליו הוטל ((ראו לדוגמא רע"פ 7928/21 ג'ינו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.11.2021)).

לאור זאת, ואף לנוכח התרשמותי מקיומו של שיהוי מסויים בהגשת הבקשה, היה מקום לדחותה.

ברם, לצד האמור, יש לזכור כי החוק אינו נועל את דלתות בקשה להישפט מלידון גם אם זו הוגשה באיחור וגם בהינתן נהטעמים עליהם עמדנו.

ואכן, סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 קובע כי בית המשפט רשאי לקיים את המשפט באיחור ובלבד שהאיחור נגרם מסיבות שלא היו תלויות במבקש והבקשה הוגשה מיד, או מנימוקים מיוחדים אחרים.

בעינינו, הגעתי למסקנה כי מתקיימים נימוקים מיוחדים המצדיקים לנהוג לפנים משורת הדין.

בראש ובראשונה, לא ניתן להתעלם מהנסיבות המשפחתיות החריגות של המערער ומהפגיעה החמורה שעשויה להיגרם לבנו ככל שלא תתקבל הבקשה.

בשים לב למהות העבירה, נושא אליו אחזור מיד, סבורני כי הנסיבה האמורה מציבה את המקרה

הנוכחי ככזה הנופל בגדרי אותם נימוקים מיוחדים אחרים המצדיקים לסטות משורת הדין ולאפשר למערער, לפני משורת הדין, לקבל את יומו בביהמ"ש.

אל נסיבה עיקרית זו, מצטרפים הטעמים הנוספים לבקשה, בראשם העובדה כי הדו"ח לא נמסר למערער כדין, וקיומו התגלה במקרה ולאחר חלוף זמן. יש בעובדה זו, שכאמור גובתה באישור דואר ישראל, כדי להקהות מחומרת השיהוי בהגשת הבקשה.

לבסוף, נתתי דעתי לעובדה כי אין מדובר בעבירה מן החמורות, כאשר יש בסיס לטענת הסנגור כי לו ניתן למערער יומו בבית המשפט, תוצאותיה על המשך נהיגתו של המערער עשויות היו להיות מרוככות בהסדר טיעון מתאים.

סוף דבר

לנוכח האמור, מתקבל הערעור, באופן שמוארך המועד להישפט בנוגע לדו"ח שמספרו צוין לעיל.

מזכירות בימ"ש תעביר העתק פסק דין זה למזכירות בית משפט השלום לתעבורה להמשך טיפול.

ניתן היום, ג' סיוון תשפ"ד, 09 יוני 2024, בהעדר הצדדים.